

סטימסון ומתאו: המודה מאוד

מוצלח שבעיסקה. ראשית, משום שכותב התסריט, הוסיף כאן נימה רומנטית מצוה מן האצבע, בדמות ג'ולי אני דריוס, כבת החברה הגבוהה, שמתאהבת במהמר המרופט, וזה נראה כמו רומן בין מרי פופינס למפקח קולומבו. שלא לדבר על הגנסטרים של ברנשטיין, שנראים כליכך מצחיקים, ולא מוזיקים, עד שמתחשק לדגוג אותם מתחת לסנטר, כמו שעושים לכלבים הביבים. ואשר לסיגנון הסי-פור של ראניון, נדמה כאילו מהלו אותו בריבה.

כורי

פופינס

הפיקדון הקטן (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — דיימון ראניון הוא סופר שקשה מאוד לעבד לקולנוע. הצורה שבה הוא סיפר את סיפוריו, והמלים שבהן בחר לשם כך, חשובות בדרך-כלל לא פחות מן הסיפור עצמו, ולעתים אף יותר ממנו. ואילו הרקע העיתונאי שלו, דהף אותו לסוג מסויים של ריאליזם עצוב, שחדר מבעד למסיכה הליצנית של סיגונו בדרך שלא נעמה לתע-שיית-החלומות של הוליווד.

בכל זאת, אוצר הטיפוסים הססגוניים שלו, שנעו במע-לה ובמורד ברודווי בשנות העשרים והשלשים, היה מפתח כליכך, שהקולנוע ניסה שוב ושוב להתמודד עימם. ואם הצלחות של ממש היו נדירות למדי (למשל „גברת ליום אחד“ של פראנק קאפרה), הצלחות מיסחריות היו שכיחות הרבה יותר. לדוגמא, הסיפור על הילדה הקטנה שחושארה עלידי אביה כערבון בידי מהמר: זאת הפעם הרביעית שסיפור זה מגיע למסך, מאז גילמו לראשונה אדולף מני'ו את ג'ונס המהמר, שליבו קופה רושמת, ושיר-לי טמפל את הילדה שמצליחה לבלבל את הרישומים. בגילגול הנוכחי, ואלתר מתאו הוא „ג'ונס העצוב“, וואלטר ברנשטיין, תסריטאי ותיק, ואחד מקורבות עידן מק'ארתי (אודותיו כתב את „שם בהשאלה“), הוא הבמאי. ואם מתאו הוא החלק המוצלח ביותר בכל הסרט, משום שהוא שחקן המסוגל לטשטש בנוכחותו את כל הפיסי-פוסים שבתסריט, ולהפוך גם את הרגעים הפחות מתקב-לים על הדעת לסבירים, ברנשטיין הוא החלק הפחות

למדי של דראקולה בקולנוע בעת האחרונה. שיעשע את שולצינגר במשך כמה שנים. תוך כדי כישקיימחשבה הגיע ל-מסקנה טבעית בהחלט: אם היה רוזן דראקולה, הרי שבוודאי היתה לו אמא. ואילו אמא יכולה להיות השראה לקומדיה מטורפת — נניח לה להיות יפהפיה. בת ארבעים בערך, כבר ארבע מאות שנה, שהתברכה בצמא אין סופי לדמן של בתור לות תמימות. היא אינה שותה את הדם, כמו דראקולה המסורתי, כי אם רוחצת בתיכו כדי לשמר את נעוריה. קצת אכזרי ומאוד מהפנט.

בתולדות לפיתוי. בניה רוצים מאוד להיות דראקולה ולא כליכך. מצליחים. ר' אומנם שמותיהם של שני תאומים לא יוצלחים אלה מזכיר את המקור, לאחד קוראים ולאדימיר. ולאחרי התאום קורר אם לאדיסלס (שמו המקורי של הרוזן דראקולה היה ולאד צפש) שני אלה צריי-כים לספק לה את הבתולות לפיתוי, אלא שבימינו קשה במיקצת למצוא בתולות. משום כך נאלצים לגייס לעזרה מדען, ש' תפקידו לייצר דם מלאכותי, ולשם כך הוא מובא אל הטיירה המסורתית. לתוך האגדה המודרנית נוספים גם מפקחיימישטרה. בתחפושת ובגילגולים שונים, פסיכיאטר, ובלשית יפהפיה. שתי הגיבורות הנשיות טומנות בתוכן את ה' לפלפ שבקדירה: לואיז פלצ'ר (קן הקר' קיה) מעצבת את מאמא דראקולה, ומרייה שניידר (טנגו אחרון בפארס) את הבל' שית היפהפיה, ההופכת למרכו הפיתוי, ועתידה לרשת את דמותה של האם. ש' אינה מודקנת לעולם.

הקושי הגדול בסרט זה היה בליהוק' מתודה הבמאי. „כמובן שהיו בדימויני שחקניות שונות, אך אין זה קל להלביש את הדימוי על המציאות. אחת השחקניות האהובות עלי ביותר היא שארלוט ראנר פלינג. אני סבור שהיא יפהפיה ומהפנטת על הבד. אבל שארלוט צעירה מדי כדי

משאיר את מלאכת ההפצה כולה לאחרים, כי אם נותן עליה את דעתו. בלי קהל אין טעם לעשות סרט. ושני מורי הדרך שלו, וודי אלן ואלפרד היצ'קוק הם דוגמה טובה ליוצרים שאינם שוכחים לרגע כי יצירותיהם נועדו לקהל. „את היצ'קוק אני מעריץ מפני שידע איך להפעיל את ה' דימוי של הקהל שלו. יש אצלו כליכך הרבה דם, כליכך הרבה אלימות — אבל

קשיים אבל זה יכול להיות כמו סיפור אהבה. גם המפיק הוא תפקיד יוצר, ה' מטביע חותמו על כל שלב חשוב בעבור דה. זו הרגשתי, ואם יש צורך בפשרה כדי לשמור על הצלחתו של סיפור אהבה זה, הרי כל עשייה היא תהליך של פשרה, ויש להתמודד עם עובדה זו.“ שולצינגר אינו מתכוונן להמתין עם סיר-טו עד לפסטיבל כדי להשיקו לראשונה,

להיות נכסי (שם דמותה וחוקה מדי כדי להיות נכסי — היתה לי בעייה להציע לשחקנית, שאינה רוצה לעביר

מישהי ישראל נאחת המשרתות ש' מאמא דראקולה קשה למצוא היום בתולות

התאומים ויינברג בתפקיד ולאדימיר ולאדיסלס שניהם רוצים להיות דראקולה

לעולם אינו מראה אותם. קל מאוד לשפוך גלונים של דם על הבד, אבל להפעיל את הדימוי של הצופה כדי ליצור בו הזעזוע כשהוא מדמיין לעצמו את האלימות — זוהי גאונות.“ ההשראה כבר קיימת בצורה מוכובדת. ועל פי ההתחלה יש סיכוי שהשם בוריס שולצינגר ענד יזכר הרבה.

זה יקר מדי. צריך להתחיל לתכנן את ההפצה כבר לקראת סוף העריכה. פירושו של דבר הצגת-יכורה באוקטובר בפאר-ריס, ורק אחר כך בבלגיה. מה ביחס לישראל? זו בעייה, את טרזון לא הפיצו כהלכה כי לא טיפלו בו נכון. גם זו שאלה של יחס נכון, והתאמה לתנאים ולקהל, טוען שולצינגר, שאינו

כבר לתפקידי אמהות. תפקיד המבטא את גילה, ולכן עשיית זאת בהיסוסים, וב' עדינות רבה. אך משקראה את התסריט התלהבה, ומצאנו שפה משותפת לאחר כמה פגישות ושיחות על הדמות. קשה לתאר עבודה עם שתי שחקניות שונות זו מזו במידה קיצונית כליכך כלואיז פלצ'ר ומרייה שניידר. איך מתגבר על בעייה זו במאי צעיר שאינו בקיא די הצורך בעבודה עם שחקניות? „בהר' בה סבלנות“ טוען שולצינגר. „אצל לואיז יכולת לראות כיצד היא מפתחת את דמותה מדי יום ביומו. לעומת מרייה, שהיתה כובשת הכל בתוך עצמה, ושומרת הכל לעצמה בשקט, ונותנת הכל בבת אחת בטייק ראשון ואינסטינקטיבי.“

סיפור אהבה. לגבי במאי, שהפיק את סרטו הקודם בחמישים אלף דולר, (בלבד!) ואת הנוכחי בשניים וחצי מיל' יון דולרים, הרפתקה קולנועית זאת היא אתגר קשה. מה עוד שהמפיק שבו נאלץ להילחם בבמאי שבו: „הבמאי רצה עוד שבוע צילומים — המפיק אמר: אי אפי-שר, אין כסף.“ מסביר שולצינגר, שאינו סבור כרבים אחרים שיהסי מפיקיבמאי חייבים להיות מליחמה בין הדיקטטור הפיננסי ליוצר המתוסכל, „לפעמים ישנם

שחקנית לואיז פלצ'ר בת 40 כבר 400 שנה